

Pietari Tikkanen

Toivo elää

Toivo elää

© Pietari Tikkanen

Kannen piirros: Ilkka Mämmelä

Ulkoasu: R. Penttinen

Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-389-4

Sisällys

Osa 1 Muukalainen

Luku 1 Elävältä haudattu	9
Luku 2 Muukalainen	15
Luku 3 Erakko.....	29
Luku 4 Metsästysretki.....	38
Luku 5 Synkkiä ajatuksia.....	45
Luku 6 Yöllinen vieras.....	51
Luku 7 Oppitunti.....	55
Luku 8 Liekit.....	66
Luku 9 Orpokoti.....	70
Luku 10 Veli.....	86

Osa 2 Laki ja järjestys

Luku 11 Ei haukku haavaa tee	97
Luku 12 Vielä joskus.....	109
Luku 13 Päiväkirja.....	115
Luku 14 Tiedonjano	129
Luku 15 Kielletty historia	136
Luku 16 Paluu arkeen	146
Luku 17 Ei omena kauas puusta putoa	154
Luku 18 Kosto.....	165
Luku 19 Syyllinen.....	174
Luku 20 Viiltävä Tuuli ja Örkinmurskaaja	184
Luku 21 Kadonnut kaupunki	196
Viimeinen Luku Veli	215
Sanastoa	232

Osa 1
Muukalainen

Luku 1

Elävältä haudattu

Hän avasi silmänsä. On kylmä. On pimeää. Olenko kuollut? Joka paikkaan sattuu tuskaisesti. En siis ole kuollut. Missä minä olen? Muistan tulipalon, kirkuvat ihmiset ja ne olennot... Olennot, jotka kävivät viattomien kimppuun armotta. Silpoivat, raikasivat ja murhasivat. Missä minä olen? On pimeää. En pysty liikkumaan... Kuulen jotain... Jotain rahinaa. Kuin multaa heitettäisiin arkkuni päälle... Minun arkkuni päälle! Olenko haudassa? Enhän minä ole kuollut!

– APUA! AUTTAKAA!

Kolme eri-ikäistä miestä ja yksi nuori nainen seisoivat vasta-kaivetun haudan reunalla. Miehet nakkelivat lapioilla multaa hautaan. Kukaan heistä ei puhunut mitään. Kuului ääniä vain lapioinnista ja mullan heittelystä arkun päälle, kunnes nuori nainen rikkoi hiljaisuuden.

– Mikä se oli? ihmetteli Ava. Miehet katsoivat naista, mutta jatkoivat lapiointia.

– Niin mikä? vastasi Jonatan hieman tympääntyneenä pikusiskolleen ja heitti samalla multaa haudalle. Muukalaisen haudalle. Muukalaisen, jonka he olivat löytäneet aamulla joen rannasta metsästysreissullaan. Muukalainen oli ollut pahasti

loukkaantunut ja sopersi jotain hyökkäyksestä ja tulipalosta. He olivat ottaneet muukalaisen mukaan kotikyläänsä, mutta hän ehti menehtyä matkalla. He päättivät kuitenkin antaa muukalaiselle kunnan hautajaiset, ja kylän seppä, heidän perheensä vanha ystävä, oli tullut auttamaan hautaamisessa.

Muukalainen oli luultavasti huuhtoutunut joen mukana naapurikylästä, jonka örkit olivat tuhonneet kolme päivää sitten. Naapurikylä Parfe oli niskoitellut paikallista örkkilaumaa vastaan jo vuosia. Örkkijohtaja Ruah Kallonmurskaaja oli kai lopulta kyllästännyt niskoitteluun tai näki Parfen niskoittelun uhkana ja päätti tehdä siitä lopun kerralla.

– Tuolta alhaalta! sanoi Ava ja osoitti sormellaan muukalaisen arkkua.

– Mitä sinä höpötät!? sanoi Jonatan jo hieman närkästyneenä.

– Kuulin varmasti jotain tuolta! Ava huusi.

– Kautta hornantulen, ole jo hiljaa! huusi Jonatan vastaan ja keskeytti mullan nakkelukun.

– Minäkään en toivoisi hänen kuolemaansa, mutta hänen sydämensä ei enää lyönyt. Olen varma siitä, Eutrei, Jonatanin ja Avan isä, sanoi rauhallisesti päättääkseen väittelyn siihen.

– APUA!

– Se kuului taas! huudahti Ava.

– Ava kulta, aloitti Eutrei.

– HYSS! Nyt myös Jonatan, joka oli hetkeksi keskeyttänyt työnsä väittelyn vuoksi, oli kuullut jotain.

– Mitä? Eutrei aloitti.

– HYSS! Minä kuulin myös jotain, sanoi Jonatan

– Minähän sanoin! Minähän sanoin! Ava huudahteli innoissaan.

– Hiljaa! Avatkaa arkku! sanoi seppä painokkaasti. Eutrei katsoi vanhaa ystäväänsä, seppää, hetken ja rupesi välittömästi kaivamaan multaa pois arkun päältä.

Ukko, nimi jolla seppää kutsuttiin, oli ollut Eutrein hyvä ystävä. Hyvä ystävä jo ennen Avan ja Jonatanin syntymää.

Eutrei oli oppinut vuosien varrella luottamaan Ukkoon ja hänen vaistoihinsa heidän pitkän yhteisen menneisyytensä myötä.

Miehet rupesivat kolmistaan heittelemään multaa vauhdilla pois arkun päältä ja kaivoivat nopeasti arkun esille. Kun arkun kansi tuli näkyviin, Ukko otti vasaran työkaluvyöltään ja rupesi vääntämään arkkua auki. Ukko oli suurikokoinen ja voimakas mies ja olisi saanut arkun revittyä auki yksinkin, mutta Jonatan ja Eutrei autoivat tarmokkaasti.

Arkun kansi lennähti auki ja sisällä ollut muukalainen huohotti silmät auki. Hän katseli heitä hätäisesti ja pyörtyi. Miehet katsoivat säikähtäneinä toisiaan.

– Minä... Minä olin varma, aloitti Eutrei.

– Niin minäkin, jatkoi Ukko.

– Minähän sanoin, sanoi säikähtänyt Ava hiljaa.

Hän avasi silmänsä. Hän näki. Ei ollut enää kylmä. Sattui hieman, mutta ei enää niin paljon. Hän näki edessään nuoren naisen. Nainen oli kaunis ja tuskin edes kahtakymmentä.

– Heräsithän sinä! sanoi nainen iloisesti hihkaisten.

– Missä minä olen? kysyi muukalainen.

– Othedien kartanossa! vastasi nuori nainen iloisesti.

– Mitä, miksi?

– Sinä olit pahasti loukkaantunut, ja isä ja muut luulivat sinun kuolleen, ja sinua oltiin jo hautaamassa ja, ja, ja...

– Kuka sinä olet? muukalainen keskeytti.

– Minä olen Ava Othed, Eutrei Othedin tytär, Ava vastasi kuin julistaen. – Kuka sinä olet? Ava jatkoi.

– Minä, minä olen... Minä olen... En tiedä kuka olen, vastasi muukalainen.

Ava katsoi häntä pöllämystyneenä ja hiukan pettyneenä ja kysyi: – Miten niin et tiedä?

– ...en muista.

– Miten niin et muista? Samassa ovi avautui ja huoneeseen tuli iäkkäämpi nainen päällään arkisen harmaa puku. Nainen

näytti muukalaisen mielestä palvelijalta. Palvelija sanoi: – Menehän Ava nyt siitä ja anna muukalaisen toipua rauhassa.

– Selvä se. Jutellaan myöhemmin, sanoi Ava iloisesti muukalaiselle.

Ava poistui huoneesta, ja nyt muukalainen katseli ensimmäistä kertaa ympärilleen. Huone oli melkoisen suuri, puhdas ja kiiltävä – hänen mielestään.

Palvelija rupesi vaihtamaan siteitä muukalaiselta. Muukalaista nolostutti, koska hänellä ei ollut muita vaatteita kuin siteet. Palvelijatar huomasi muukalaisen nolostumisen ja totesi kuivasti: – Ei siellä mitään uutta ole.

Palvelijatar vaihtoi siteet, katsoi muukalaisen rintaan ja kysyi: – Otetaanko tuo koru nyt pois tieltä?

– Mitä? ihmetteli muukalainen ja katsoi rintaansa ja huomasi kaulassaan olevan kaulakorun. Koru oli jotain valkoista metallia ja hiukan vihertävä. Se oli epäsäännöllisen muotoinen, ikään kuin se olisi ollut palanen jostain.

– Niin otetaanko? kysyi palvelijatar. Kun muukalainen katsoi vieläkin ihmeissään korua ja palvelijatar jatkoi: – Tokkurassa tarrasit siihen kuin se olisi ollut nukke pikkulapselle. Otetaan se pois, niin siteiden vaihtaminen on helpompaa.

Muukalainen katsoi vielä hetken korua ja vastasi hetken mielijohteesta: – Antaa sen olla siinä.

– Kuten herra tahtoo, sanoi palvelijatar tahallisen sarkastisesti. Hän suoritti siteiden vaihtamisen loppuun ja poistui huoneesta sanomatta enää sanaakaan.

Muukalainen mietti, olikohan nuori Ava myös vaihtanut hänen siteitään ja nähnyt... Ajatus katkesi, kun muukalainen huomasi huoneessa olevan peilin. Peili oli takaseinällä oveen nähden ja peilin vieressä oli ikkuna, josta paistoi aurinko kirkaana sisään.

Muukalainen meni peilin eteen ja näki itsensä siitä. Kuva-jainen oli hänelle tuttu, mutta kuitenkin tuntematon. Hänellä oli naamassaan ruhjeita ja hän oli hyvin asetettujen siteiden peitossa. Ruhjeet olivat jo selvästi parantumaan päin, mutta

niitä särki pahasti. Hän kosketti kasvojaan. Ruhjeet olivat vielä kipeitä ja samassa hän veti kätensä hieman kauemmaksi kivun aiheuttamasta refleksistä. Hän tutki uudestaan ulkomuotoaan. Hänellä oli pitkät hiukset poninhännällä ja hänen vartalonsa oli hoikka mutta lihaksikas. Hän mietti ääneen: – Kuka minä olen? Ja rupesi miettimään nyt tosissaan.

Hän näki mielessään liekit. Hän kuuli päässään tuskan huutoja. Täytyy pelastaa muut... Talo palaa, kaikki ulos! Joku on vielä sisällä! Vie muut turvaan! Minä haen hänet, joku huusi. Tuttu ja turvallinen hahmo. Hahmo huusi: – Luota minuun! Tavataan meidän salapaikassa! ja hän syöksyi palavaan taloon. Hänen luotettavin ystävänsä. Selvä! Nähdään siellä...

Muukalainen havahtui. Hän oli uppoutunut muistoihin. Muistoihin, joiden hän tiesi tapahtuneen vain vähän aikaa sitten. Ihan kuin hän olisi ollut eräänlaisessa transsissa. Hän vilkaisi itseään peiliin. Mitä? Hän oli näkevinään korussa jotain valoa, mutta nyt se näytti samalta kuin hetki sitten. Ehkä se oli vain osa hänen sekavaa muistoaan. Hän olisi voinut vaikka vanhoa.

Ovi avautui taas. Sisään astui noin muukalaisen ikäinen 20-vuotias mies, joka oli jäntevä ja muukalaista isompi. Miehen tummat hiukset oli leikattu siistiksi ja lyhyeksi. Lisäksi siisti vaatetus kertoi, ettei kyseessä ollut tavallinen renki.

Mies katseli muukalaista vähän aikaa ja sanoi: – Olet lopultakin herännyt.

Muukalainen ei vastannut. Hän vain katsoi tulijaa ilmeettömänä.

– Nimi on Jonatan, Jonatan Othed, Eutrei Othedin poika. Kuka sinä olet? mies sanoi hiukan komentelemaan sävyyn.

Muukalainen katsoi arvioivasti tulijaa ja vastasi kohteliaasti: – Kaunis siskonne jo kysyi samaa ja en vieläkään muista. Olen pahoillani. .

– Kaunis? Pidä sinä näpit irti minun...

– Jonatan! kuului käytävältä vanhempi miesääni sanovan

auktoriteettisen painokkaasti. – Anna vieraamme olla rauhas-
sa. Hän on vasta herännyt ja on vasta toipumassa. Annetaan
hänen siis levätä rauhassa.

Sisään astui noin viidenkymmenen ikäinen mies. Myös
uusi tulija oli jäntevärakenteinen ja isokokoinen, mutta Jona-
tania lyhyempi. Tulija katsoi painokkaasti Jonatania ja Jona-
tan poistui huoneesta. Muukalainen kuuli Jonatanin mutise-
van: – Olisi levännyt rauhassa arkussaan.

Muukalainen ajatteli itsekseen hiukan huvittuneena: Kau-
nis siskonne – taisi olla väärä sananvalinta.

Vanhempi mies asteli häntä kohti päättäväisesti ja ojensi
kätensä käteltäväksi. Muukalainen kätteli miestä hiukan va-
rovasti aristaen kättään kivusta. Muukalainen irvisti tahatto-
masti. Mies huomasi tämän ja sanoi: – Käy lepäämään. Et ole
vielä siinä kunnossa, että sinun pitäisi kävellä.

Muukalainen kävi makaamaan sängylleen ja irvisti taas
hiukan kivusta. – Kiitos, sanoi muukalainen.

– Älä turhia kiittele. Ole täällä kuin kotonasi. On ihme että
olet elossa ja vieläpä tajuissasi. Haavasi ovat parantuneet to-
della nopeasti ja sinulla ei ole hätää, kunhan maltat levätä.

– En todellakaan muista mitään, sanoi muukalainen het-
ken hiljaisuuden jälkeen.

– Hmm... Ehkä muistisi palaa aikanaan. Luulen, että olet
pakolainen naapurikylästä. Parfen kylään hyökättiin muuta-
ma päivä sitten. Sinun haavoistasi voi päätellä, että olet jou-
tunut taisteluun, sanoi mies, mutta muukalainen ei muistanut
mitään taistelusta tai kylästä nimeltä Parfe. Kylän nimi oli
hänelle tuttu, mutta kuitenkin ei...

– No, ehkä muistisi palaa paranemisen myötä. Lepää nyt.
Puhumme asiasta myöhemmin. Mies oli poistumassa huo-
neesta, kunnes kääntyi ja sanoi: – Minä olen Eutrei Othed.
Olen pahoillani, että meinasin haudata sinut elävältä.

Eutrei poistui huoneesta ja laittoi oven kiinni perässään.
Muukalainen katsoi hetken suljettua ovea, päätti ottaa Eutrein
neuvosta vaarin ja rupesi nukkumaan.